

**Každý pátek
v postní době křížová cesta
v kapucínském kostele
po večerní mši svaté.**

**Popeleční středa -
den přísného postu**

Ve středu 14. února
začínáme popeleční středou
postní dobu.

Mše svatá s žehnáním popela
a udělováním popelce
se bude konat v 18 hodin
v kapucínském kostele
na nám. Míru.

**Nebude ranní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.**

**Pravidelný pořad bohoslužeb
v Mělníku a okolí**

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
- 11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti
- 18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

Mělník Pšovka Záboří Vysoká Šemanovice Medonosy

První soboty v měsíci

Se stoletým výročím zjevení Panny Marie ve Fatimě, které jsme prožívali v minulém roce, je dobré si připomenout praxi prvních sobot v měsíci, kterou Matka Boží tak doporučovala. Při zjevení 13. června řekla Panna Maria Lucii, že Pán Ježíš chce na světě rozšířit úctu k jejímu Neposkvrněnému Srdci a přivést lidi k tomu, aby ji lidé více poznali a zamilovali si ji. Přitom sestra Lucie vyprávěla, že viděla v dlani její pravé ruky Srdce ovinuté trny, které se jeví jako zabodnuté. Děti, které to společně viděly, pochopily, že to bylo Neposkvrněné Srdce Panny Marie, potupené hříchy lidí.

Při dalším zjevení 13. července žádala Panna Maria zasvěcení Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci a smírná přijímání o prvních sobotách. V šestém a posledním zjevení 13. října 1917 se zjevila Panna Maria s karmelským škapulířem a žádala, aby všichni nosili škapulíř, který je znamením zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci. O sedm let později, 10. prosince 1925, se sestře Lucii zjevila Panna Maria po boku Dítěte Ježíše na zářícím oblaku v její cele, položila jí jednu ruku na rameno a v druhé držela Srdce ovinuté trnám. V tu chvíli Ježíš řekl: Měj soucit se Srdcem mé Nejsvětější Matky ovinutým trny, které je ustavičně zraňují, protože není nikoho, kdo by činil pokání, aby trny sňal. Panna Maria k tomu dodala: Hleď, moje dcero, mé Srdce je ovinuté trny, jimiž je lidé ustavičně zraňují skrze svá rouhání a nevděčnosti. Potěš mě alespoň ty a oznam všem toto: Všem, kteří po pět měsíců v první sobotu se vyzpovídají a přijmou svaté přijímání, a budou v mé společnosti 15 minut rozjímat o patnácti růžencových tajemstvích s úmyslem ulehčit mému utrpení, slibuji, že budu u nich v hodině jejich smrti se všemi milostmi nezbytnými pro jejich věčnou spásu.

Jeden zpovědník žádal Lucii, aby se zeptala, proč je prvních sobot právě pět. V noci z 29. na 30. května 1930 se Lucie dozvěděla, že jde o pět druhů urážek, kterými se ubližuje Neposkvrněnému Srdci Panny Marie:

- rouhání proti Neposkvrněnému Početí
- rouhání proti jejímu panenství
- rouhání proti jejímu božskému mateřství a odmítání uznat ji jako Matku všech lidí
- urážky, které se snaží vstřípnit do srdce dětí lhostejnost, pohrdání a dokonce nenávisť vůči Neposkvrněné Matce
- rouhání, která zneuctívají Marii v jejích svatých obrazech.

Sobota je dnem od nepaměti zasvěceným Panně Marii. Je dnem absolutní a pevné víry Panny Marie, kterou osvědčila po Ježíšově umučení. Je to den její největší prázdnoty a bolesti pro ztrátu Ježíše, ale také den nekonečné důvěry v Boží vítězství. Už sv. Pius X. 3.6.1912 vyzval k této smírné pobožnosti k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Papež Benedikt XV. dne 9.11.1920 tuto smírnou pobožnost potvrdil. Jde o splnění jednoho přání Panny Marie ve fatimských zjeveních.

POSTNÍ SBÍRKA 2018

Milí farníci. Umíme si také odříct to, co už nemusíme mít, trochu se uskromnit, a peníze ušetřené za tyto věci uložit do sáčku a přinést na květnou neděli do kostela?

V letošním roce chceme pokračovat v restaurování:

- **Mělník** - obraz sv. Františka v Kapucínském kostele, cca. 120.000 (máme 55.000)
- **Pšovka** - oltář sv. Josefa
- **Vysoká** - oprava kostela
- **Záboří** - oprava dveří

Předem srdečně děkuji za všechny Vaše milodary.

P. Jacek

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.farnostmelnik.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

S. 1 FARNÍ ZPRAVODAJ
POSTNÍ DOBA 2018
S. 1 LUDMILA

Ježíšova pokušení

Začíná doba postní, čas milosti nabízený křesťanovi, příležitost k obrácení a návratu k Bohu. Je třeba odvrátit naše pohledy od tolika model, které nás svádějí, a obrátit je k jedinému Pánu. Je to tedy čas duchovního boje, sjednocení sebe sama, pravdy vůči sobě i vůči Bohu – to všechno patří k cestě obrácení.

Evangelní úryvek z první neděle obsahuje „program“ postního úsilí a představuje nám Ježíše bojujícího na poušti proti pokušení. Jestliže sám Ježíš, Boží Syn, musel v plnosti svého lidství zakusit námahu a tvrdost duchovního boje, oč více musíme my, křesťané! Zkušenost, kterou Ježíš

při křtu prožil, když byl svým Otcem nazván „milovaným Synem“, mu neotevřela „širokou cestu“ chráněnou před zkouškami, naopak: ihned potom, co byl Janem Křtitelem ponořen do řeky Jordán, je Duchem vyveden na poušť. Poušť je královstvím démonů a smrti, ale je to také místo, kde je díky nedostatku jiných přítomností možné zřetelněji zachytit přítomnost Boží. Ježíš zde musí čelit zkouškám a pokušením, která Izrael poznal za čtyřicet let svého putování pouští a která jsou vlastní lidské přirozenosti...

A tak je v této „pusté zemi, v místě hrůzy, kde vyjí divoká zvířata“ konfrontován s možností zla, je „vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu“. Ano, Ježíš byl reálně pokoušen a byl pokoušen po celý svůj život; byl reálně postaven před svůdnou možností hříchem vystoupit z Boží přítomnosti a ze solidarity s lidmi. Ježíšem prožívaná pokušení musíme brát vážně, protože jen tak můžeme porozumět jeho chudobě člověka a jeho úplné solidaritě s námi, stejně jako jeho vítězství nad pokušeními. Aniž by pokušení rozdělával do tří typů, jako to dělají Matouš a Lukáš, píše Marek, že Ježíš „zůstal na poušti a byl pokoušen od Satana,“ což znamená, že byl pokoušen opakovaně a neustále. A co více, toto vyjádření můžeme vztáhnout na celý Ježíšův život: také na kříži, na samém konci svého pozemského poslání, bude Ježíš pokoušen odmítnout Otcovu vůli a zachránit si život – „zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ – namísto toho, aby jej vydal z lásky k lidem a svobodně se podřídil násilné a nespravedlivé smrti.

Boj proti pokušení je strašný, ale bez něj se křesťan vzdává mentalitě světa a ustupuje zlu. Začíná tím, že v sobě nechává vedle sebe žít náboženské postoje a ústupky modloslužbě v jakési duchovní schizofrenii, která nakonec vede k úplnému vyprázdnění víry. Když totiž začneme žít tak, jak myslíme, skončíme u toho, že myslíme tak, jak žijeme! Duchovní boj proti ďáblu je však obratem k následování svobody synů, k níž nás volá evangelium, a křesťan se do tohoto boje pouští s přesvědčením, že je to sám Ježíš Kristus, kdo zde bojuje, a tak je i vítězství jeho darem a milostí. Znamením Ježíšova vítězství nad Satanem je znovunastolení harmonie mezi nebem a zemí, mezi anděly, lidstvím

a divokými zvířaty.

Jeden židovský mimobiblický text přináší k této Markově poznámce zajímavou paralelu: „Budete-li činit dobře, lidé a andělé vám budou žehnat, divoká zvěř se vás bude bát, Hospodin vás bude milovat a andělé vám budou sloužit“ (Závět Neftalihu 8,4). A Kristovo vítězství nad Satanem je zaslíbením pro křesťana: když do něj vloží svou důvěru, může přemoci svět, který ho neustále svádí (srov. 1 Jan 5,4), může znovu nalézt pokoj mezi chaotickými impulzy ve svém nitru a Duchem Svatým.

V tomto světle také chápeme smysl prvních Ježíšových slov: „Přiblížilo se Boží království, obraťte se a věřte evangeliu.“ Volají k obrácení, k návratu k Bohu přilnutím k oné radostné zvěsti par excellence: Bůh kraluje v Ježíši, on je tou dobrou zprávou pro lidstvo. Kdo naslouchá jeho slovům a následuje ho, může jej pozvat k účasti na tomto boji každý den.

Půst je dobou kladení odporu

„Obraťte se ke mně celým svým srdcem... obraťte se k Hospodinu“ (Jl 2,12.13): je to zvolání, kterým se prorok Joel jménem Božím obrací k lidu; nikdo se nemohl považovat za vyloučeného: „Sezvěte starce, shromážděte děti i kojence, [...] ženicha [...] i nevěstu“ (v.6). Veškerý věřící lid je svolán, aby se vydal na cestu a klaněl se Bohu, „neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky“ (v.13).

I my chceme přisvědčit této výzvě, chceme se obrátit k milosrdnému Otcovu srdci. V tomto období milosti, které dnes zahajujeme, znovu hledíme na Jeho milosrdenství. Postní doba je cesta, která nás vede k milosrdenství, jež vítězí nade vším, co nás chce zdeptat nebo redukovat na něco, co neodpovídá důstojnosti Božích dětí. Postní doba je cestou z otroctví ke svobodě, z utrpení k radosti, ze smrti k životu. Popelec, se kterým se vydáváme na tuto cestu, nám připomíná náš původ. Byli jsme vzati ze země, byli jsme učiněni z prachu země. Ano, z prachu země, avšak milujícíma rukama Boha, který každému z nás vdechl ducha života a chce tak činit nadále. Chce nám dávat dech života, který nás chrání před jinými druhy dechu. Před dusivou dýchavičností vyvolanou naším sobectvím, dusivou dýchavičností způsobenou malichernými ambicemi a tichou lhostejností; dýchavičností, která dusí ducha, omezuje horizont a umrtvuje tlukot srdce. Boží dech života nás chrání před touto dýchavičností, která zhaší naši víru, ochlazuje naši lásku a odnímá nám naději. Žít postní dobu znamená toužit po dechu života, který nám uprostřed bahna našich dějin nepřestává podávat náš Otec.

Boží dech života nás osvobozuje od této dýchavičnosti, kterou si častokrát neuvědomujeme a kterou jsme si dokonce zvykli „normalizovat“, třebaže její účinky jsou patrné. Připadá nám „normální“, protože jsme si zvykli, že dýcháme vzduch rozředěné naděje, smutku a malomyšlnosti, dusivý vzduch paniky a nevráživosti.

Půst je dobou kladení odporu. Odporu proti dýchavičnosti ducha zamořeného lhostejností, ledabylým chápáním druhého jako toho, do něhož mi nic není, a každým pokusem o zlehčování života zejména těch, kdo na svém těle nesou tíži mnohé povrchnosti. Postní doba je odporem proti toxickému znečišťování prázdňými a nesmyslnými slovy, neomalenou a unáhlenou kritikou, zjednodušujícími analýzami, které nejsou s to dobrat se složitosti lidských problémů, zejména těch nejvíce trpících lidí. Půst je dobou odporu. Odporu proti dýchavičné modlitbě, která uklidňuje naše svědomí, proti almužně, která nás naplňuje zadostiučiněním, a proti postění, které skýtá pocit uspokojení. Půst je dobou kladení odporu proti dýchavičnosti rodící se z intimismu, který vyobcovává, nechce dosáhnout Boha a odtahuje se od Kristových ran, které jsou přítomny v ranách Jeho bratří; tedy z takové spirituality, která redukuje víru na kulturu ghetta a vyobcovávání.

Postní doba je dobou paměti, dobou přemýšlení a tázání: co by

z nás bylo, kdyby nám Bůh zavřel dveře? Co by z nás bylo bez Jeho milosrdenství, které nám neúnavně odpouští a vždycky nám dává příležitost k novému začátku? Postní doba je dobou tázání: kde bychom byli bez pomoci mnoha mlčenlivých tváří těch, kdo nám tisícerými způsoby podali ruku, velmi konkrétními skutky nám vrátili naději a pomohli znovu začít?

Postní doba je dobou návratu k dýchání, je dobou otevření srdce dechu Jediného, který je schopen proměnit náš prach v člověčenství. Není to doba pro trhání si šatů tváří v tvář zlu, které nás obklopuje, ale spíše k vytváření prostoru pro dobro, které můžeme prokazovat ve svém životě tím, že se zbavíme toho, co nás izoluje, uzavírá a paralyzuje. Postní doba je čas soucitu – řečeno spolu se Žalmistou: „Vrať mi radost ze své ochrany [Hospodine] a posilni mou velkodušnost“, abychom svým životem zvěstovali tvou chválu (srov. Žl 51,14) a aby se prach, kterým jsme, mocí tvého dechu života stal „prachem, který miluje“.

Papež František

Proč se modlit křížovou cestu?

Již dva tisíce let nás posiluje jistota víry, že na život nejsme sami. Těsně před svým návratem k Otcí přislíbil Pán Ježíš svým učedníkům: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“. Každý z věřících v Krista na sobě může zakoušet jeho věrnost tomuto zaslíbení; stačí, že se mu s vírou otevře a spolehne se na něj.

Propojit vše těžké v našem životě s Kristem.

Modlitba křížové cesty není jen příležitost, jak si uvědomit, že náš život je plný temných a bolavých skutečností; to víme i bez ní. Je to především jedinečný způsob, jak vědomě propojit to těžké v našem životě s Kristem a s mocí jeho lásky, jak si uvědomit a prožít, že na životní těžkosti nejsme sami. Je tu Pán, který se nás chce ujmout a provést nás každým údolím smrti, dát nám i v temnotách toho, co prožíváme, zakusit svoji přítomnost. Svým vtělením s námi Ježíš navždy spojil svůj život, a to tak intenzivně, že všechno, co žijeme, prožívá spolu s námi. Říká to zřetelně ve svém podobenství o posledním soudu, kdy se ztotožňuje s hladovými, žízňivými, s těmi, kteří jsou na cestách, kteří trpí nouzí, nemocí a pronásledováním.

Ježíš nám rozumí zevnitř.

On je s námi jinak než ostatní lidé. Naši bližní jsou s námi jakoby „zvenčí“. Snaží se nás pochopit, potěšit, podat nám pomocnou ruku. Avšak Ježíš, který přebývá v našich srdcích, je s námi „zevnitř“. To je úplně jiná úroveň a kvalita sdílení, lásky a pomoci. Není s námi jako ten, kdo nás na chvíli navštíví a projeví svůj soucit, nabídne pomoc, a pak se vrátí domů, ke svým starostem a ke své práci. Ježíš s námi spojil svůj život naprosto a navždy - všechno, co prožíváme, prožívá s námi. Rozumí nám zevnitř, vždyť jsou to naše starosti, trápení, naše nemoci a bolesti, které na sebe vzal. Právě proto, že náš Pán prošel křížovou cestu před námi, je nám i v našem trápení blízko a rozumí nám. Jak říká Písmo: „Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu“.

To je pro nás důvod, proč si nezoufat ani v těžkých situacích života a proč nepropadat beznaději při pohledu na stav světa kolem nás. Právě Kristova přítomnost v našem životě je cestou, jak dobře projít i obdobími nesnadnými, jak neztratit naději v životních zkouškách. Ale nejen to, cílem není těžkosti pouze dobře „zvládnout“ – ve spojení s Kristem může být všechno těžké, co prožíváme, Boží mocí proměněno v životodárnou zkušenost. Pokud se svými slabostmi a dokonce i selháními přijdeme k Pánu, mohou se stát prostorem pro vylití nové milosti. A v neposlední řadě – ze zkoušek můžeme vyjít proměnění my sami, tak jako náš Pán, kterého Duch vyvedl na poušť, kde byl pokoušen, ale z pouště se vrátil plný Boží mocí. Díky jeho vítězství nad zlem a nad smrtí se proto může i každé naše trápení stát cestou a mít v našem životě hluboký smysl.

Naše slabost - cesta záchrany.

Ježíšovo utrpení a jeho cesta skrze lidskou bolest a slabost, ve které se zjevila nesmírná Boží moc a Boží moudrost, je základní cestou k pochopení a proměnění našeho života. Není divu, že apoštol Pavel zvolil velmi radikální vyjádření: „Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřížovaného“. V Ježíšově utrpení jde o zjevení velikosti Boží lásky k nám: zde trpí Bůh pro člověka, skrze utrpení nás vykupuje a svým utrpením se ztotožňuje s každým trpícím.

Tím pro nás také otevřel cestu záchrany skrze naši slabost. To, co ze slabosti v jakékoli podobě dělá něco negativního a nepřijatelného, je především nepřítomnost

Boha, naše vzdálenost od zdroje milosti a lásky Boží, uzavřenost do nás samotných. Křížová cesta může být tedy jedinečným nástrojem, jak se ještě úžeji spojit s Kristem a zakusit milost uzdravení. Na Něm se naplnilo starozákonní proroctví: „Jeho rány nás uzdravily“. A tyto rány mají moc nás stále uzdravovat a proměňovat.

Zastavení, která nejsou v Bibli

Snad zbývá dodat, proč v křížové cestě rozjímáme i nad zastaveními, která nejsou doložena svědectvím Písma. Odpověď je prostá: sám lidský život vytvořil tato zastavení, ve kterých lidé nechtěli zůstat sami. Dnes už nejsme schopni zrekonstruovat Ježíšovu cestu od Piláta až na Golgotu přesně krok za krokem. Ale zastavení, která vytvořila křesťanská tradice, jsou vyjádřením víry, že Ježíš je s námi v každé situaci, i když to necítíme, a že může všechny těžké chvíle našeho života proměnit svou mocnou přítomností.

Modlitba křížové cesty je tedy příležitost, abychom ho na své vlastní cestě rozpoznali; ne jako toho, kdo stojí mimo nás, kdo sleduje, jak ji zvládáme, ale jako toho, kdo žije, raduje se a trpí v nás. Je to příležitost pro setkání s ním ve vlastním srdci, které často bývá životními trápeními sevřené, neschopné přijmout lásku Boží ani lidskou.

podle Vojtěcha Kodeta

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně početých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků.

Demonstrace „Odvahu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod. **Trasa:** od autobusové zastávky Podolí-Pivovar ulicemi Vodárenskou a Chloumeckou směrem k hypermarketu Eva. Nejbližší termín: 24. února 2018.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpirán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění.

